

1. Himmelen er vort mål

Paulus sammenligner flere gange en kristens liv i denne verden med et løb, et væddeløb, en jagen mod målet. Han siger om sig selv, at han til enhver tid glemmer det, der er bag ham og altid rækker ud efter det, der er foran, idet han jager frem mod målet ([Fil.3,14](#)). Han lever ikke på sine minder. Han hverken ville eller kunne leve på minder om det, han havde gjort for Gud og evangeliet eller på minder om tidligere »oplevelser«. Han vidste bedre end nogen anden, at et kristenliv der leves på minder, ikke er noget kristenliv. Derfor levede han altid med sin Gud i et forunderligt frigjort forhold til sin fortid: Han troede på, at alle de synder der lå gemt i hans fortid, var begravet i nådehavets dyb ([1.Tim.1,12 f.](#)). Han var fuldstændig sikker på, at det han havde gjort op med sin Gud og fået tilgivelse for, skulle han aldrig i evighed møde mere på grund af Jesus. Hvad hans fortid gemte af lidelse, trængsel, kamp og strid for evangeliet, hvad hans liv gemte af erfaringer, »oplevelser« og mærkbar nåde, lagde han til alle tider i Guds hånd og lod det ligge der. - Derfor sammenligner han også sit liv med et løb på væddeløbsbanen ([1.Kor.9,24](#)). Også Hebræerbrevets forfatter kalder en kristens liv for et løb mod målet ([Hebr.12,1](#)).

Målet for den kristnes løb er *Himmelen* ([Fil.3,20](#)). Allerede i Guds evige tanker blev det mål sat for os. Det var i den evige udvælgelse i Kristus ([Ef.1,4](#)). Og han stillede os ansigt til ansigt med det mål, da han kaldte os til Sønnens rige og gav os troen og omvendelsen i hans navn. Og det mål har aldrig kunnet slippe en kristen. Ganske vist kan en kristen synke ned i verdslighedens støv, så hans mål ikke er levende for ham. Men så sandt han er født af Gud, så vil Helligånden ikke lade ham være i fred. Ånden vil altid uroe, minde, drage, tugte, bøje og vederkvæge sjælen på en sådan måde, at den ikke taber målet at syne. For når man er oprejst med Kristus, så vil man søge det, der er oventil og sætte sin hu til Himmelen. Det bliver aldrig de jordiske gøremål eller den travle arbejdsdag i denne verden, der optager sindet, fordi man husker, at livet ikke har sit mål i sig selv eller i denne verden, men i Himmelen, hvor Jesus sidder ved Majestætens højre hånd og venter på os ([Kol.3,1 f.](#)).

Vi forventer dog ikke at nå dette mål efter vor egen fortjeneste, værdighed, troskab eller retfærdighed. Men vi forventer at nå det på grund af Guds nåde. Vi tror ikke, det er en arbejds løn, der bliver udbetalt til os, når arbejdsdagen er slut. Vi tror, det er en nådeløn, vi får på grund af Jesus. For mens vi er i denne verden, er vi borgere i dette rige, børn af dette hus, sønner og døtre i dette hjem. Vi tror ikke, vi først bliver borgere, når vi kommer dertil. Vi forventer kun, at det rige og den nåde, som allerede er givet os her i verden, skal blive givet til os på en fuldendt måde: Det, der begyndte her, skal afsluttes og fuldendes der.

Men den sidste fjende ligger mellem os og dette evige mål, og det er døden. Før vi når den himmelske bolig, skal vi afklædes det jordiske. Før vi når den himmelske uforkrænkelighed, skal vi gå gennem aflæggelsen af den jordiske forkrænkelighed ([2.Kor.5,1 f.](#)). - Og end ikke en kristen kan komme udenom, at døden er den sidste fjende for os alle. Skriften siger, at en uomvendt lever i frygt for døden hele livet ([Hebr.2,15](#)). Ofte ser det dog ikke sådan ud, fordi den uomvendte med vold og magt jager de forfærdelige tanker om døden væk og prøver at skjule frygten med spottende tale. Men inderst inde er ethvert menneske skrækslagen ved tanken om døden, ja bristefærdig af hemmelig sorg. Også den kristne kender til det. Han mærker det dog ikke, når hans sind er fuldt af den klare trøst, forvisning og fred, der er i evangeliet om Jesus. Men hver gang hans øje sløres, så han ikke tør rette blikket mod Jesus med frimodighed, og hver gang hans hjerte ikke synes det kan få fodfæste i Guds Søn, så kommer en kristen også til at kende frygten for døden.

Når frygten for døden kommer over os, fordi det er en grufuld tanke, at vi skal blive til støv og intet, så vil Helligånden gerne give os den rette undervisning. Han vil have os til at tænke på den Herre og

Frelser, som har stået os bi gennem et helt jordelivs mange kampe, og til stadighed givet os af sin fred og glæde. Vi skal tænke på, at han hverken kan eller vil svigte os i den sidste og afgørende strid: Kampen med dødens mørke. Ham, der aldrig forlod os i nogen fristelse, selvom han til tider syntes at have skjult sit åsyn for os, han vil heller ikke forlade os i den sidste anfægtelse, men blive hos os. Da David tænkte på dette, var han frimodig og sagde: »Skal jeg end vandre i døds skygges dal, jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst« ([Sl.23,4](#)).

Opbruddets time er altid svær. Når den oprinder skal du nemlig ikke alene afklædes det legeme, du har vandret i, men du skal også tage afsked med dem, du har haft nær i livet. Nøgen og alene kom du til verden, og alene skal du tage rejsen bort fra en nær ægtefælle, bort fra dine børn, din mor og far og venner du holdt af. Her brydes alle de ømmeste bånd. Ak, det er ofte svært at tænke på det. Og værre er det, at selv om en og anden græder ved din grav, så er der alligevel ingen, der husker dig mere, når en tid er gået. Så er din plads »blandt tusinde glemte grave«. På kirkegården i din hjemby er der utallige glemte grave. Nogle fandt også graven i havet. Jeg siger: Det er ofte svært at tænke på dette.

Og dog, hvad forventer vi? Vi ved jo, at når vort legeme synker ned i graven for at blive til støv og derved vende tilbage til den jord, som det er kommet af, og som det er næret af, så har vi alligevel et løfte, der gælder vor sjæl: Den skal ved troen på det elskede navn gå ind i samfundet med Jesus ([Fil.1,23](#)). Sjælen skal trøstes i »Abrahams skød« ([Luk.16,22](#)), og den skal gemmes »under alteret« ([Åb.6,9](#)). Mens legemet bliver støv og forrådnis i glemslens grav, skal vore sjæle være hos Jesus. De skal hvile og dvæle i hans favn og vente på den dag, hvor han igen skal komme til jorden. Vi går ind til en ventetid hos Jesus i Himmelen. En ventetid, hvor vi evigt skal trøstes ved hans ord, hans person og hans navn. Der venter vi på, at han skal give os vore herlighedslegemer - for vi skal blive overklædt med den herlighed, han har - den han fik, da hans legeme stod op af graven. Vore legemer skal sove i graven. For legemet sover og er dødt, når det er uden sjæl og ånd ([Jak.2,26](#)). Men vore sjæle skal ikke sove. De skal våge hos livets kilde, hos Guds elskede Søn. For han har fået givet al magt. Han er den første og den sidste, A og Å, det levende vidne ([Åb.1,18](#)). Han hedder Jesus. Han er vor bror og ven i al evighed, og dog er han en sand og levende Gud, vor Herre, vort liv, vor fred. Og med mægtig kraft skal det bevises, at han har magten over døden og alle glemte grave. For når det behager ham at komme igen, så skal han finde vej til hver eneste glemte grav. Så skal han kalde hvert et støvets legeme frem igen. Selv om vi har glemt det, så glemmer han det dog ikke. På alle gravkanter og over støvet skal han stå mægtigt frem. Selv om vor hud er blevet ødelagt, så det for et menneskeligt øje ser ud til, at det umuligt kan blive noget ud af den igen, så skal han dog over al dens intethed råbe det frem - han skal kalde den ved navn, og give os den som overklædning ([2.Kor.5,2 f.](#)). Og så skal vi ikke kun se ham i sjæl og ånd, men så skal vi »ud fra vort kød skue Gud; ham skal vore øjne se, ingen fremmed!« ([Job 19,26 f.](#)).

Det bliver en skuen til gode for os. For ham der forløste vor sjæl, så dens billede kunne blive genoprettet i Gud, og så vi kunne blive det, vi var, før vi syndede, han skal også forløse vort legeme, så det bliver lige som hans herlighedslegeme ([1.Kor.15,48 f.](#); [Fil.3,21](#)). Og så skal vi blive ham fuldkommen lige ([1.Joh.3,2](#)). Da skal vi bære hele hans fuldkomne billede. For ligesom vi har båret Adams jordiske billede, så skal vi også bære Jesu herlighedsbillede.

Og da bliver alt hans vort i natur. Det der var tilregnet os her i verden, det der begyndte at blive vort, det af hans herlighed, som vi fik, mens vor sjæl ventede i hans favn - det skal i sidste ende også blive givet os i hans legemes herlighed, så vi i alle ting kan eje og have alt hans som vort.

Da bliver evangeliet opfyldt, når det lover, at alt hans skal være vort. Først når vi får alt hans i natur, er løbet rigtig fuldendt. Vort løb til Himmelen begyndte jo med, at vi fik alt hans ved tilregning. Vort løb fortsætter med, at vi får nogle af hans kår i verden. Det når sit foreløbige mål i sjælens ventetid hos Jesus, hvor hans sjæls herlighed bliver vort. Det finder sit endelige mål og ender med, at han giver os vore legemer igen - forherliget i hans egen herligheds natur.

For i dag sidder Guds Søn ikke alene på tronen i sin fulde guddomsglans, men også i en fuld og herliggjort menneskelighed. I sit jordeliv havde han nemlig en fuld og uafkortet menneskelighed:

Ånd, sjæl og legeme. Det har han også i dag, når han sidder på tronen. Og når vi er blevet lige som ham i natur, så skal vi også blive det helt og uafkortet efter den herlighed han har i sin menneskelige natur: Hvad hans ånd og sjæl og legeme er i dag på tronen i herlighed, det skal vor ånd og sjæl og legeme også blive. For vi skal ikke miste noget af det, Gud gav os, da han skabte os. Men det hele skal bevares til evig tid, forklares, herliggøres og blive Jesus lig på alle måder.

(Fra afsnittet "En kristens håb" i "Retfærdiggjort af Tro" af Olav Valen-Sendstad - Luthersk Missionsforenings
Bibelskoles Elevforening 1991 - Shafan 15-08-14)